

Van zes weken stage naar een betaalde baan bij GGZ-NHN

Het pad van serendipiteit: als alles klopt, organiseer je je eigen toeval

Datum: 22-04-2019

Student: Friso Liesker, Howie the Harp, Amsterdam

Waar begint toeval? Eén ding is zeker: als ik niet op vrijdag 8 februari uit pure nieuwsgierigheid en belangstelling voor het vak met twee mede-studenten was afgereisd naar het [RAAK-festival](#) in Zwolle, had ik nu geen betaalde baan als ervaringsdeskundige gehad. Had ik een bijzondere agenda voor die dag? Welnee. Er waren wat workshops waar ik heen wilde, en verder zou ik wel zien.

De eerste daarvan ging over de implementatie van ervaringsdeskundigheid in een organisatie. Daar zaten zo'n 25 nieuwsgierigen die zich in een kort rondje allemaal even voorstelden, dus ook ik. Eén daarvan presenteerde zich als N.W., werkzaam bij GGZ-NHN, die vertelde dat die organisatie behoefte had aan uitbreiding van het aantal ervaringsdeskundigen. "Interessant!", dacht ik, en noteerde haar naam. "Die ga ik na afloop even spreken". Na de workshop stapte ik dus op haar af en zei dat ik haar naam had genoteerd. "Wat grappig", zei ze, "ik de jouwe ook".

Geen powerpoint geplande strategie

En zo is dat balletje gaan rollen. Is dat toeval? Ja, en toch ook: nee. En toch ook weer: ja. Hoewel? Nu ik er over nadenk, bedenk ik dat ik bij het vinden van die baan niet per se bewust een weg heb bewandeld. Dat ik nu ben waar ik ben, is denk ik meer het gevolg van een houding, van een mentaliteit, of noem het een *oriëntatie*, dan van een nauwgezette, powerpoint geplande strategie. Het had voor mij eigenlijk alles te maken met onbewust afgedwongen toeval en intuïtie. Als je een missie hebt, dan volgt het pad vanzelf. En verdomd dat had ik, zonder het te weten. *Ik* bewandelde eigenlijk niet de weg, de weg wandelde *mij*.

Dat ik "een missie" had, ontdekte ik al nog voordat ik *überhaupt* van "Howie" had gehoord. Al had ik toen nog geen idee waartoe het me zou leiden. De zaak kwam in beweging door een tip van iemand van GGZ-NHN¹, die zei: ga eens naar de voorlichtingsmiddag van [De Hoofdzaak](#) in Alkmaar, misschien is dat wat voor je."² Ik had nog nooit van ervaringsdeskundigheid gehoord maar ik ging kijken. Daar zag ik een enthousiaste vrouw rond de dertig een verhaal houden, open gezicht, die vertelde dat "ze", De Hoofdzaak dus, in de lift zaten en dat ze vrijwilligers nodig hadden, onder meer op het gebied van communicatie.

Ik meldde me meteen bij haar, vertelde dat ik daar ervaring mee had en geen twee minuten later volgde ik haar de trap op naar dat eigenaardige, nagenoeg lege ronde kantoor, waar communicatie- en beleidsman KvdP.³ aan het werk was. Hij was blij en verheugd en al binnen een week had ik de tekst voor een flyer voor hem geschreven. Niet zo lang daarna schreef ik voor hem ook de tekst voor het [Jaarverslag 2017](#) – en zo deed ik mijn eerste ervaringskennis op. Hij en directeur B.S. waren zeer tevreden en de volgende stap was dat B. me uitnodigde om deel te nemen aan een Denktank-sessie bij... GGZ-NHN in Heerhugowaard.⁴ Ik had toen nog geen idee dat

1 Inderdaad, precies die instelling waar ik nu werk als ervaringsdeskundige bracht mij op het pad van de ervaringsdeskundigheid.

2 Ik was toen al heel aardig in herstel van een langjarige verslaving aan pillen en – later – drank.

3 Die, naar ik later hoorde, ook actief is voor de [Vereniging van Ervaringsdeskundigen](#).

dat mijn toekomstige werkgever zou worden. Via B.H.⁵, die o.a. het management secretariaat deed van GGZ-NHN, maakte ik een afspraak.

De dood van een zeer goede vriendin

Een paar maanden na die sessie overleed een zeer goede vriendin van me. Plotseling. Begin augustus. Na afloop van haar begrafenis sprak ik iemand die ik van feestjes van mijn vriendin kende maar niet goed. Ik vertelde haar over mijn nieuw ontdekte passie voor het vak van ervaringsdeskundige. Het was L.O., die directeur Innovatie bleek te zijn van [HVO-Querido](#), dat veel ervaringsdeskundigen in dienst heeft. “Als je je nu snel inschrijft, kun je nog net meedoen aan de selectierondes van Howie the Harp”, zei ze. Dat was ergens begin september. Ik bedacht me geen seconde. Het kwam niet eens bij me op om het UWV over mijn voornemen te vertellen. Dit was wat ik wilde! Dus hupsakee, gaan!! Een paar dagen later had ik mijn selectiegesprek en ik werd aangenomen!

Terug naar de schoolbankjes dus. De opleiding startte op donderdag 27 september (2018). Iets meer dan vier maanden later, op 8 februari, ging ik dus met die twee klasgenoten naar het Raak-festival in Zwolle. De dag die mijn leven compleet zou gaan veranderen. Een nieuwe baan in een totaal andere carrière.

Nippertjeswerk

De selectieprocedure bij GGZ-NHN was trouwens ook nippertjeswerk; ik wist van N.W. – die ik dus had aangesproken tijdens het RAAK-festival – dat het kort dag was, maar hóé kort, wist ik niet. Want op de dag dat ik kon bellen voor meer info, bleek dat ik mijn sollicitatiebrief diezelfde dag moest inleveren. Sterker, ik had ongeveer twee uur de tijd om hem te schrijven. Ik ramde er een tekst uit, drukte op *zend* en belde dat ik hem had verstuurd. Ik was nog op tijd.

Op 3 maart kreeg ik een mail dat ik op sollicitatie kon komen! *Wow!* Te gek! Op 7 maart had ik mijn gesprek, bij GGZ-Hoorn – met vier mensen...! Dat was intimiderend. Ik had er drie verwacht. De eerste vraag lag zó voor de hand maar toch overrompelde hij me volledig: “Waarom denk jij dat jij de beste kandidaat bent voor deze functie?” Ik was geloof ik zo’n zes seconden stil en in die tijd suisde er een zoekopdracht naar een zinnig antwoord met de snelheid van het licht door mijn koortsachtige brein. Daar, dáár was het..; ik was de beste vanwege alle ervaringen die ik had opgedaan, de pillen, de drank, het gehele traject, dat ik kende, de wanhoop, de eenzaamheid, het verdriet, alle beschamende, ontluisterende shit, alles wat ik nodig had, rolde er uit.

Misschien een tweede gesprek...?

Ik vond het gesprek behoorlijk pittig; vier kritische mensen die allemaal vragen op me afvuurden, en ook allemaal andere, en wie keek ik aan? Het voelde of ik in een *high speed pressure cooker setting* zat waarin ik gekookt werd, terwijl ik de juiste antwoorden moest zien te geven; voortdurend schakelend, associërend, reagerend, mee bewegend, alle bordjes in de lucht en draaiend houdend, niets mocht vallen. Het gekke is, door dit alles heen was ik heel enthousiast en ik bulkte van de energie. Je krijgt volgende week woensdag te horen of je bent aangenomen, of je een tweede gesprek krijgt, of dat je bent afgewezen, vertelde L.H. die de *lead* had me. Toen ik naar huis reed, was ik een beetje teneergeslagen, ik was leeg, onzeker en dacht: heb ik wel de juiste antwoorden gegeven? Het zou me echt verbazen als ze me in 1x aan zouden aannemen;

4 Dat was onder meer met ervaringsdeskundige D., van wie ik werkelijk *nooit* had kunnen bevroeden dat hij een toekomstige collega zou worden.

5 B.H. was bij mijn arbeidsvoorwaardegesprek, waar ik mijn contract tekende.

misschien dat ik, als het mee zit, een tweede gesprek krijg. “Ik heb geen idee”, vertelde ik familie en vrienden. Ik zocht soelaas bij mijn (eind 2017) overleden vader en vriendin, en wachtte.

Vier keer een dikke plus!

Na een week, 14 maart, aan het eind van de middag, kreeg ik een telefoontje. Van L.H. Ze leidde het in. Ik wachtte. “Je hebt van ons alle vier een dikke plus gekregen!”, zei ze. Ik wist niet wat ik hoorde..! VIER keer een dikke plus! Niet drie, **vier!** Ze zei: “We moeten nog met een paar andere kandidaten spreken maar als daar niemand bij zit, kun je de eerste keer dat je hier komt, je arbeidsvoorwaardencontract tekenen!” Dit was echt te gek! Dat klonk mij als: die gesprekken voeren we omdat ze nu eenmaal gepland staan maar eigenlijk zijn we er gewoon uit.

Ik keek met een schuin oog naar boven; dit kon bijna niet meer fout gaan, toch? Het hele verhaal klopte gewoon té goed om nog te mislukken; ik had het zwaard van Damocles boven mijn hoofd; als ik m.i.v. 1 april **niet** mijn restverdien capaciteit (minimaal € 500,- bruto) zou verzilveren, zou het UWV me gaan korten; dan zou ik terugvallen naar een netto inkomen van € 1.000,-, niet genoeg om mijn (koop)huis van te betalen. Dan zou ik er een baantje bij moeten nemen naast mijn stage; aan mijn stagevergoeding zou ik niets overhouden; die dekt alleen mijn reiskosten.

Dus mijn opdracht zou zijn: naast drie dagen stage met bijkomende reflecties en een terugkomdag op de vrijdag en zaterdag nog eens € 500,- bijverdienen. Met mijn goedkeuring voor 25 uur/week. *Hoe dan?* Ik werd beroerd van het idee en dacht: hoe kan het UWV nou iemand die zijn stinkende best doet en die super gemotiveerd is om weer terug te keren naar de samenleving zó onder druk zetten en stress geven, dat je bijna zeker weet dat zo hij weer uitvalt voor het arbeidsproces? Wat is hier de *rationale*, zoals dat in bedrijvenland heet?⁶ Die is er niet. Wel zijn er regels. En het is de taak van het UWV om die regels uit te voeren. “Ons hart bloedt voor U maar we kunnen het niet veranderen.” Want regels zijn regels. “Jammerdebammer voor u, en wist u al dat ons hart voor u bloedt?”

Al je atomen wijzen: dáárheen!

Maar op 22 maart kreeg ik opnieuw een telefoontje van L.H.: er waren géén tegenkandidaten; ik was AANGENOMEN!! Ik was zo blij, zo superblij...! Want laten we wel wezen; wat heb ik als ervaringsdeskundige nou voor werkervaring? Niets. Ik heb nog helemaal *niets* bewezen maar wel vier dikke plussen! En ik heb nog niet eens mijn certificaat! En... Verlost van het UWV!!

Hoe dan?, zoals dat in *modern speak* heet. Ja, hoe dan? Alles klopte. De cirkel was rond. Te starten met dat advies van de vrouw van GGZ-NHN in Alkmaar. Via de dood van mijn vriendin; zonder haar overlijden was ik nooit bij Howie terecht gekomen... Hóe dan?? Als ik dat RAAK-festival niet had bezocht...

Ik had gevonden zonder zoeken.... Als je één keer weet wat je wilt, en je hebt er echt passie voor, dan hoef je er alleen nog maar naar toe te lopen. Je hebt geen borden nodig, je blik ligt achter de horizon en kent de richting. In vertrouwen. Al je cellen kijken met je mee, al je atomen wijzen: dáárheen! Je hebt een vergroot bewustzijn. Juist doordat je je openstelt en je dus open *opstelt*, open je een venster waardoor het toeval naar binnen kan. Voor mij was het zoeken naar een baan dus geen doelstelling maar een méér dan welkom bijproduct van mijn nieuwsgierigheid. En de timing, qua UWV dus, die kón niet beter!

⁶ Medio april kwam [dit bericht](#) dat het UWV in deze trajecten enorm veel fouten maakt.